

Utan hiss i Söderhamn

På den tiden då 3.stnkompaniet hade hand om SK 60 så åkte vi omkring i Sverige på många övningar. En gång så hann vi inte hem mellan två övningar utan vi tog dem på raken.

Den här gången var vi i Söderhamn.

Hotellet minns jag inte vad det hette, men det kanske känns igen av någon. De hade i alla fall receptionen någon våning upp från gatuplanet. Någon i gänget konstaterade då vi kom dit, att ”här är det lätt att smugla in fruntimmer på nattkröken!” Med hissen åkte man ju förbi receptionen och vidare uppåt.

En av kvällarna gick vi, troligen de flesta i gänget, några kvarter bort och uppför en liten backe till Stadshotellet för att ha skoj och även dansa.

Under kvällen så fick, förmodligen vår ende ogifte och oförlovade man, napp. Vi kan kalla honom LEN (han var en skärpt och trevlig kille). Han avtågade mot hotellet med sitt sällskap i god tid innan sista dansen.

Jag och de flesta i vårt gäng stannade kvar till slutet, och sen hem till hotellet. Där möttes vi av en ”trasig” hiss. Den kom vid knapptryckningen men återvände direkt till underjorden innan man hunnit få upp hissdörren. Och den gick inte att överlista! Det var trapporna som gällde.

På morgonen slogs jag av känslan att det var en väldig trafik på hotellet. Hissen gick hela tiden! Utanför hissdörren mötte jag LEN. ”Nej, det där går inte, hissen har varit tokig hela natten” påstod han upprört. ”Igår när jag kom hem fick jag ta den här vägen förbi receptionen” beklagade han sig i trapporna.

Under transporten till F 15 berättade han att det var ”samma när hon skulle hem”. Vi gladdes åt hans nattliga vedermödor och tyckte att ”det får inte vara för enkelt”. Tydligen så var det så pass modern inställning på hotellet så det hade gått för sig.

Under dagen fick vi lösningen. Pettersson i gänget hade uppmärksammat LEN:s avsikt att gå hem tidigare, så han gick eller kanske sprang, före. In i hissen, upp till rätt våning och in med en tändsticka bredvid den nertryckta källarknappen i hissen. Så igen med hissdörren och hissen for sin första resa under tvång till källaren!

Krister Öhman